

Той бавно повдига ръка и я слага нѣжно върху коситѣ ѝ:

— Защо говоришъ така?

— Цѣлуни ме, моля те.

И подлага устнитѣ си. Той се навежда надъ нея и я докосва. Тя усѣща студениятъ му, сухи мъртвешки устни и започва да стене.

Става бързо и избѣгва въ спалнята. За последенъ пътъ тя е убедена, че мъжътъ ѝ е още тежко боленъ, и въ душата ѝ гнѣзди съмнение тъкмо тази болестъ. Тя мисли за нѣкаква меланхолия, която стига до лудостъ. Мисли, че въ неговата глава е останало кѣтче здраво, което го ръководи да повтаря нѣкои свои фрази, да се ориентира, но следъ това съзнанието изчезва. Тя не е увѣрена, че той я познава. Така студено се докосва до нея. Но бързо тя се опомва и започва да мисли съвършено трезво за положението. Тя си спомня думитѣ на лѣкаритѣ върху последицитѣ отъ неговата сънна болестъ: „загубване на паметъ или волева пасивностъ, обща импотентностъ“.

Тя чува, че се звъни, но не излиза. Слугинята отваря външната врата, и единъ мъжки гласъ пита за Ася. Тя познава гласа. Слугинята въвежда Загорова въ кабинета.

До спалнята, презъ преходната врата, долитатъ поздравитѣ на двамата мъже. Загоровъ не сѣда, а започва енергично да крачи изъ стаята. Той говори съ високъ гласъ, думитѣ му кипятъ отъ въз-